
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

LEDEN 2009

MIROSLAVA PLEŠTILOVÁ

hostuje v inscenaci hry Yasminy Rezy Bůh masakru

Premiéra

Yasmina Reza **BŮH MASA**

Le dieu du carnage

Nemůžeme ovládnout, co nás ovládá.

Překlad: **Michal Lázňovský**

Režie: **Ondřej Sokol** / Dramaturgie: **Roman Císař**

Scéna: **Adam Pitra** / Kostýmy: **Katarína Hollá**

Hudba: **J. S. Bach – Goldbergovské variace**

Hrají: **Ivana Chýlková, Miroslava Pleštilová, Vladimír Kratina**
a **Jaromír Dulava.**

Premiéra 16. prosince 2008

Yasmina Reza je osobitá a nezaměnitelná tím, jak dokáže inovovat a narušovat formu „dobře udělané hry“ a zároveň dát různým středostavovským mechanismům chování docela dnešní obsah. Pro Rezu je typické, že se vyjadřuje minimalisticky, bez zbytečných „koloratur“, to je literární ambice čitelná jak v jejích hrách, tak v prózách, je charakteristická pro její způsob psaní. Poptávka po hrách Rezy smazává obvyklé hranice mezi žánrově a statutárně se odlišujícími divadly, hrají se prakticky všude. Samozřejmě, přistupovat k nim jako k osvědčenému „zboží“, které je v módě, by byl důvod, který by patrně nestačil.

(rc)

Psaní samo není cílem, rodí se z nostalgie po okamžicích okouzlení.

Yasmina Reza

Pro mě je ta hra takový dvojitý dárek. Mě bavila, už když jsem si ji četl. Měl jsem pocit, že je ideální pro to, abychom se pokusili jít dál v hledání vnitřního hereckého výrazu, v hledání herectví středních a přitom nezvyklých prostředků, metody, která je myslím pro Činohera specifická. Z toho důvodu jsem ji chtěl dělat. A podruhé mě nadchnula, když jsme ji začali číst nahlas s herci na zkouškách. Překvapilo mě, jak dobře je napsaná, že má ještě další rovinu, které jsem si ani při čtení nevšimnul: že Reza má neuvěřitelný talent pro aranžmá a orchestraci těch čtyř nástrojů, čtyř hlasů. Došel mi její smysl pro hereckou práci, pro šťavnatě aranžování promluv a střídání tah celého příběhu, který v obyčejných, všedních situacích odkrývá velmi překvapivé a často utajované psychologické principy partnerského a společenského chování.

O čem hra je? Na začátku se dozvíme, že se dva jedenáctiletí chlapci mírně nepohodli a jeden druhému rozbil pusku. A ta hra je o tom, jak se jejich rodiče sejdou, aby celou záležitost civilizovaně vyřešili...

Ondřej Sokol

MIROSLAVA PLEŠTILOVÁ

absolvovala herectví na DAMU, od roku 1988 je členkou uměleckého souboru Divadla pod Palmovkou (dříve Divadlo S. K. Neumanna). V prosinci bude mít premiéru v Činoherním klubu – v režii Ondřeje Sokola hraje roli Anety Reilleové ve hře Yasminy Rezy Bůh masakru.

Studovala jste DAMU v 2. polovině 80. let. Vašimi spolužáky byli mimo jiné Ivan Trojan, Lukáš Hlavica, Jakub Zindulka, Petr Meissel a Stáňa Jachnická. Uvažovali jste někdy, že byste založili vlastní divadlo?

Říkalo se, že jsme silný ročník, ale přiznám se, že jsme o tom nikdy neuvažovali. Každý byl rád, že jde za svým.

Vaším pedagogem byla Jan Hlaváčová. Jakým způsobem vám přibližovala vaši budoucí profesi?

Jana Hlaváčová byla výborný pedagog. Neměli jsme z ní strach jako z některých kantorů a přitom měla velkou autoritu, byla otevřená a přístupová k nám s láskou. Měli jsme k ní důvěru. Když jsem šla na DAMU, chtěla jsem být komičkou, říkala jsem si, že je málo komiků v sukních a chtěla jsem české divadlo o jednoho obohatit. Ve druhém ročníku jsem zkoušela Williamsovu jednoaktovku *Dům na zbourání* a Jana se rozhodla, že ze mě vydoluje slzičky. Povedlo se jí to a moje vyhraněné zaměření narušila. Jsem jí za to vděčná.

V roce 1991 jste hostovala v Divadle Na zábradlí v inscenaci hry Václava Havla *Pokoušení* v režii Jana Grossmana. Jak jste vnímala jeho režisérskou práci?

Vzpomínám si, že jednou během zkoušek odjelo Zábradlí na zájezd a já myslela, že tím pádem budu mít volno. Ale kdepak, pan Grossman chtěl prostě zkoušet. A tak jsem naklusala a asi dvě hodiny jsem zkoušela monolog o pěti větvích. Dialogy jsme dělat nemohli, protože nebylo s kým. To dopoledne bylo úžasné, vůbec

jsem neměla pocit, že zkouším. Stála jsem na jevišti a pan Grossman mi zadával různé okolnosti. Během těch dvou hodin se mi postava Markéty pozvolna celá vyloupla. Tam také vzniklo, že budu nosit brýle. Říkal: „Blbě vidíte, ale nejste zas tak slepá jako já.“ Byl neobyčejně vtipný. Měla jsem ho ráda a moc jsem si ho vážila. Mrzelo mě, že jsem pak musela odmítnout jeho nabídku angažmá v Divadle Na zábradlí, protože mě lákala práce s Petrem Kracikem na Palmovce. Paradoxní ovšem je, že jsem právě kvůli panu Grossmanovi šla po škole do Libně a nakonec jsme se tam při společné práci vůbec nepotkali, protože pan režisér rok po mém příchodu odešel.

Ve vašem domovském divadle režíroval několik inscenací Ivo Krobot. Jaký byl jeho *Platonov*, v němž jste hrála?

Pro mě to bylo jedno z těch nejhezčích představení v Divadle pod Palmovkou. Jak říká Ivo, bylo to tím, že se správná parta sešla ve správnou dobu na správném místě. Saša v *Platonovovi* byla první role, kterou jsem si při premiéře užila bez trémy. Tři neděle jsme projížděli celou hru stále dokola a zabydleli jsme se v ní tak, že jsem na premiéře měla pocit, že hrajeme desátou reprizu a cítila jsem se na jevišti úplně svobodně.

S Ondřejem Sokolem jste se poprvé setkala před čtyřmi lety v inscenaci *Višňového sadu*. Co pro vás bylo na jeho zkoušení „nové“?

Ondra po nás chtěl, abychom nepodléhali žádným emocím, abychom šli proti nim. Bylo těžké milovat Lopachina Radka Holuba, toužit po něm, trápit se a přitom dělat jako by nic. Bojovala jsem sama se sebou, než jsem k tomu našla cestu.

S ředitelem a uměleckým šéfem Divadla pod Palmovkou pracujete skoro dvacet let.

S Petrem Kracikem se znám od školy. Nastoupil do Libně necelé tři roky po mně. Zažila jsem s ním krásná léta na Palmovce, kdy vytvořil silný herecký soubor a dělali jsme dobré divadlo.

Čím je pro vás filmová a televizní práce?

Mám ji ráda, ale přiznám se, že se spíš považuji za divadelní herečku. Bez filmu si svůj život dovedu představit, ale po divadle by se mi stýskalo.

V dabingu vás proslavil film *Prázdniny v Římě*. Namlouvala jste Audrey Hepburnovou. Máte k téhle herečce hlubší vztah?

Byla to nejen výborná herečka a krásná žena, ale i úžasný člověk. *Prázdniny v Římě* je můj oblíbený film. Vždycky se na konci rozběhým dojetím a moje děti se mi smějous.

Je to pravda, že vaše maminka pracovala v pivovaru?

Ano. I tatínek. Ve vratslavickém pivovaru jsem trávila dětství, dokonce jsem tam byla už jako větší na brigádě. Nevařila jsem pivo, dělala jsem na ústředně a byla jsem strašně důležitá. V Praze jsem nějakou dobu bydlela v ulici U libeňského pivovaru. Našla jsem si muže, který miluje pivo. A já zas miluju Hrabalovy *Postřiziny*. Prostě pivovar mě stále pronásleduje.

Děkujeme za rozhovor (peh/rap)

Připravujeme

Thomas Bernhard SPOLEČNOST NA LOUVU

Die Jagdgesellschaft

*Klid to zase napravi
Ne klid nenapraví vůbec nic*

Překlad: **Josef Balvín** / Režie: **Ivo Krobot**

Kostýmy: **Katarína Hollá** / Scéna: **Adam Pitra** / Hudba: **David Smečka**

Hrají: **Vladimír Javorský, Chantal Poullain, Pavel Kikinčuk, Mojmír Maděrič, Dana Černá, Matěj Dadák, Lada Jelínková** a další.

Premiéra v únoru 2009

Úvahy ohledávající hranu mezi sdělováním a vyjevováním utnul Thomas Bernhard drsnou formulací v epilogu ke *Sklepu*: „Snili jsme o upřímnosti a jasnosti, ale zůstalo jen u snu.“ Rozvažování přesahuje obrysy uvažování o jazyce, pravdě a lži. Z této polohy se Bernhardovy texty vždy vychylují do polohy divadelní. Záměna života ve světě s divadlem a příslušné nasazení divadelního vyjadřování nefunguje pouze jako výpomocná metaforika, ale míří k jádru věci: divadlo by nebylo bez předvádění, bez vyjevování, jež překračuje mezní možnosti jazykového sdělování.

Jaroslav Střítecký

Často se o něm mluví a píše jako o člověku, který spílá všem a všemu (a nejvíc své vlasti Rakousku). Jenž ze sebe neúnavně chrlí tirády prosycené posměchem a nenávistí, který napadá kdeco svými siláckými slovními akty a verbálními atentáty, a to jak ve svých uměleckých dílech, tak ve svých veřejných a publicistických vystoupeních.

Podobně jako jeho velkým rakouským předchůdcům – Nestroyovi a Karl Krausovi – neuniklo Bernhardovým nemilosrdným atakům z rakouského života téměř nic. Stálým terčem mu byl rakouský stát sám, včetně jeho nejvyšších představitelů a posvátných, pro většinu Rakušanů nedotknutelných institucí, lékařů a medicína vůbec, církev a její představitelé, byrokracie všeho druhu.

Josef Balvín

Doušky

■ 7. listopadu se hrála **50. repríza** inscenace hry Davida Mameta *Americký bizon*.

■ **Lada Jelínková** hrála roli Emílie v *Nebezpečných vztazích* na zájezdě ve Stuttgartu.

■ V Divadelních novinách z 25. listopadu vyšel rozhovor se **Simonou Babčákovou**, do rubriky „Jak to vidím já“ napsal **Stanislav Zindulka**.

■ V inscenaci hry Václava Havla *Odcházení* ve Slovenském národním divadle hraje hlavní roli **Marián Labuda**.

■ 28. listopadu se v bratislavském Divadle Aréna konala premiéra hry Viliama Klimáčka *Komunizmus*. Režiroval ji **Martin Čičvák** a jednu z hlavních rolí hraje **Juraj Kukura**.

■ 10. prosince v 17.30 hodin se na www.scena.cz uskuteční net-rozhovor s **Petrem Nárožným**.

■ Nakladatelství XYZ vydává knížku *Pinocchiova dobrodružství* s ilustracemi **Jana Janáka**.

■ 2. prosince oslavil 65. narozeniny **Josef Žluťák Hrubý**.

■ 23. prosince vysílá Česká televize dokument z cyklu *Po stopách hvězd – Libuše Šafránková*.

■ 18. prosince má premiéru film *Sněženky a machři po 25 letech*. Hrají v něm také **Michal Suchánek** a **Veronika Freimanová**.

LUBOŠ HRŮZA

scénograf, kostýmní výtvarník, spoluzakladatel Činoherního klubu
(28. března 1933 – 2. prosince 2008)

Sean O'Casey:

Pension pro svobodné pány

Režie Jiří Krejčík (1965)

Edward Albee: **Stalo se v zoo**

Režie Jan Kačer (1965)

Albert Camus: **Spravedliví**

Režie Jan Kačer (1965)

Niccolò Machiavelli: **Mandragora**

Režie Jiří Menzel (1965)

Ladislav Smoček: **Bludiště,**

Podivné odpoledne

Dr. Zvonka Burkeho

Režie Ladislav Smoček (1966)

F. M. Dostojevskij: **Zločin a trest**

Režie Evald Schorm (1966)

Soňa Jiřiny Třebické – Zločin a trest

Alena Vostrá:

Na koho to slovo padne

Režie Jan Kačer (1966)

N. V. Gogol: **Revizor**

Režie Jan Kačer (1967)

Harold Pinter: **Narozeniny**

Režie Jaroslav Vostrý (1967)

Edward Bond: **Spaseni**

Režie Ladislav Smoček (1968)

Alena Vostrá: **Na ostří nože**

Režie Jaroslav Vostrý (1968)

Lev Birinskij: **Mumraj**

Režie Ladislav Smoček (1991)

V. K. Klicpera: **Hadrián z Římsů**

Režie Ivo Krobot (1992)

Molière: **Lakomec**

Režie Vladimír Strnisko (1992)

Ladislav Smoček: **Kosmické jaro**

Režie Ladislav Smoček (1995)

Václav Štech: **Třetí zvonění**

Režie Ladislav Smoček (1997)

Heinrich von Kleist: **Rozbitý džbán**

Režie Vladimír Strnisko (1998)

Carlo Goldoni: **Letní byt**

Režie Ladislav Smoček (1999)

Eugène Labiche:

Nejšťastnější ze tří

Režie Vladimír Strnisko (1999)

Ladislav Smoček: **Jednou k ránu**

Režie Ladislav Smoček (2000)

Joe Orton:

Jak se bavil pan Sloane

Režie Ladislav Smoček (2001)

Luigi Chiarelli: **Maska a tvář**

Režie Ladislav Smoček (2002)

Carlo Goldoni:

Impresárió ze Smyrny

Režie Ladislav Smoček (2004)

Christopher Hampton:

Nebezpečné vztahy

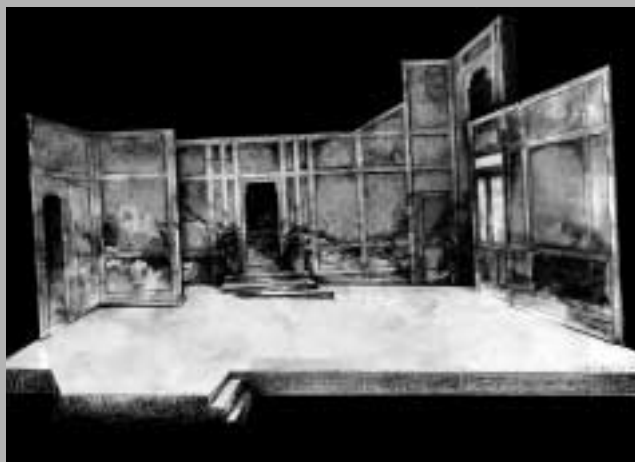
Režie Ladislav Smoček (2006)

Milan Kundera: **Ptákovina**

Režie Ladislav Smoček (2008)

N. V. Gogol: Revizor (1967)

L. Smoček: Kosmické jaro (1995)

M. Kundera: Ptákovina (2008)

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2009 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR

DIVADLO LUNA STOCHOV

Jean-Claude Danaud ACH, TA NĚHA NAŠICH DAM!

Černá komedie o neobvyklém přístupu
tří žen k mužskému pokolení.

Neděle 25. ledna 2009

Překlad: **Jaromír Janeček** / Režie a scéna: **Luboš Fleischmann** /
Hrají: **Marie Benešová, Nataša Gáčová, Daniela Šteruská.**

Kvalitní herecké výkony všech tří dam v inscenaci uspěly na celostátní přehlídce Divadelní Děčín 2008 a na prestižním festivalu Jiráskův Hronov 2008.

(...) Inscenace Divadla Luna může fungovat především proto, že má tři schopné herečky a režiséra, který jejich schopností dokáže využít ve prospěch celku. Marie Benešová (Vdova), Nataša Gáčová (Sophie) i Daniela Šteruská (slečna Petitpas) zvládají přesnou nadsázku a hlavně sebeironii, protože sebeironická tato hra je. (...)

Zpravodaj Divadelní Třebíč 4 / 18. 5. 2008

Divadlo LUNA Stochov je občanské sdružení a jako amatérský divadelní soubor působí ve Stochově na Kladensku i celé ČR. Byl založen v prosinci roku 1994. Další aktivitou souboru je pořádání divadelního festivalu „Stochovská Thálie“, který pořádá ve spolupráci s Kulturním zařízením města Stochov. Koná se každým rokem na podzim, zpravidla v říjnu. www.divadloluna.cz

V jaké hře se říká?

Hádanka č. 1/V Budete-li znát odpovědi na tři hádanky, které vyjdou v ČČ, můžete je poslat na adresu info@cinoherniklub.cz. Vylosovaný výherce získá dvě vstupenky na představení v ČČ.

Poskytovatel čtyřletého
grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Inscenace ČČ jsou realizovány
rovněž s podporou
Městské části Praha 1

Partneři Činoherního klubu

www.radiohortus.cz

Redakce Činoherního čtení: Roman Čisář, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Pavel Kolský, Pavel Nesvadba, Yvona Odrzilová, archiv Divadla Luna Stochov. Portrét T. Bernharda: Joe Tait. Autorka hádanky: Karin Pavelková.
Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Vladimír Jiránek

Od 3.12.2008 do 31.1.2009 | úterý - sobota, 11.00 - 18.30 hodin

Výstava kresleného humoru uznávaného karikaturisty a kreslíře, pořádaná k jeho životnímu jubileu.

Ilustrace: Vladimír Jiránek, 2008. Všechna práva vyhrazena.

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, dělá, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1 (vedle Činoherního klubu)

e-mail: galerie.smecky@gggaas.cz, tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272

* **g a l e r i e**
s m e č k y